

Co pro mě znamená RODINA

Lucie Zemanová, 15 let

Slovo rodina, pod tím si každý představí něco úplně jiného, někdo si vybaví maminku, tatínka, někdo televizi či počítač a někdo dokonce ledničku plnou jídla, sice trochu zvláštní, ale někdo to tak má. Ale já si vybavím smečku, která drží pohromadě.

Úplně nevím, kde začít, ale nejspíš od začátku a to tedy, když jsem se 18.12.2001 narodila. Narodila jsem se matce Lucii Zemanové a otci Romanovi Zemanovi. Od mého narození jsme asi dva roky bydleli v Pardubicích. Mezitím se mi dne 25.7. 2003 narodila sestra Klárka. Otec mámu mlátil, chodil domu opilý a tak od něj máma odešla. Potom se matka po letech setkala s mým současným tatškou, kterého znala už z dřívějška a dala se s ním dohromady. Přestěhovali jsme se do Nymburka, kde jsme spolu bydleli. Potom uběhlo pár let a dne 8.7.2009 nám na svět přišla další sestřička Kája. Když byl Káje asi rok, tatka s mámou se rozešli a tatka se odstěhoval. S mámou jsme se odstěhovaly do Kolína, tam jsme s ní byli rok, potom nastaly velké letní prázdniny roku 2013.

Byli jsme u babičky (tatškovi mamky), když jednoho dne se máma nevrátila z "výletu". Trvalo to den, dva, týden a máma pořád nikde. Jenže byl konec prázdnin a my jsme se potřebovali připravit do školy, ale jak, když máma nebyla k zastížení. Tak tatka šel, odvezl nás do bytu, nakoupil nám potřebné věci a vypravil nás do školy. Utekl měsíc, dva a máma pořád nikde, už nás napadlo, že měla autonehodu, ale ne. Tatka nám už to nechtěl dále tajit a řekl nám to.

Mámu zavřeli do vězení v Německu kvůli drogám, které tam dovážela. Několik dní jsme z toho nemohli spát, nemohli jsme tomu uvěřit. Ale už tomu tak bylo. V Kolíně jsme s tatškou byli ještě rok a potom jsme se přestěhovali na vesnici, do velkého domku s velkou zahradou, máme tu čtyři psy, kozu, slepice a husy.

Po tomto všem jsem si uvědomila, co pro mě vlastně rodina znamená. Rodina pro mě znamená mít pořád blízko sebe někoho, kdo mi pomůže i v tom nejhorším a nikdy mě nenechá na pospas osudu. Vlastně bych to asi nenazvala úplně rodinou, některé rodiny bývají rozhádané a navzájem si moc nepomáhají. Více než rodinou, bych nás nazvala smečkou. Tou smečkou, která pořád drží při sobě „v dobrém i zlém“. Jsem moc ráda, že jsem se dostala do rukou tatky a jsem mu neskutečně vděčná za to, že s námi má takovou trpělivost.